

Хебъра и от клисурите се спускат като тъмен порой стрелците на цар Калоян.

Издад тръстиките на блатата израстват като жива стена копиеносците на катепан Рекирад.

Войводата Сергей

От север се спускат като буря конниците на стратер ~~Константин~~.

Князи

От юг долитат рицарите на Вилардуен и Лизъл. Земята ~~дхти~~ от удари на ~~келеши~~ копита. Дребните коне на куманите ловко се върват между тежко въоръжените с брони латински коне, спускат се, връщат се, отбягват ударите, сякаш срасли в едно тяло с господари-те си. *Странните* Грозните викове на *Куманите* куманите се смесват с цвиленето на конетите, съсъка на говелотите, ска на тръби и барабани, трясъка на счупени копия и саби заглушана стенопанията на ранени и умиращи...

Една тежка саба счува плема на графа дьо Блуа. Той изтървава копието и щита си и пада на земята. Конят му го повлича след себе си. Верният Жехан се спуща след него, освобождава крака му от зенгите, и го качва на коня си. Куп рицари го заграждат и го молят да се върне назад. Умиращият рицар поклаща глава и със сетни сили се мъчи да се изправи на седлото. Зад наличника очите му горят в предсмъртна мъка.

- За Франция... За Божи... гроби

Луи дьо Блуа, внукът на френския крал е мъртав. Жехан дьо Триер поема скъпия товар в ръцете си и се мъчи да го спаси за благородно погребение. Но една стрела се забива в гърлото му и той пада на земята, заедно с мъртвото тяло на господаря си.

- Луи дьо Блуа е убит... Луи дьо Блуа е убит...

Грозната новина се разнася с бързината на вятъра и смуцава сърцата на рицарите.

Императорът заклева хората си да не бягат. По-скоро да умрат с чест, отколкото да претърпят позорно поражение. И с безум-